

[Niels Helveg Petersen.]

der er oplyst, men i betragtning af tidspresset bl. a. mener jeg ikke, man kan anse dette udtryk for urimeligt.

Tilbage står at foretage en vurdering af, om der over for finansudvalget er undladt at give oplysninger af væsentlig betydning for sagens behandling, om der er fortiet væsentlige oplysninger. Interessen samler sig jo her om det spørgsmål, om det kan anses at have været af væsentlig betydning for finansudvalgets behandling af sagen, om boligministeren havde oplyst, at man havde diskuteret, om staten var bundet ved sin accept af 28. juni, og om staten muligvis havde pådraget sig et erstatningsansvar.

Som det fremgår af beretningen, var to af embedsmændene i boligministeriet af den opfattelse, at staten var bundet og løb en risiko for et erstatningsansvar, hvis finansudvalget ikke gav tilslutning til lejemål og forudbetaling. Det fremgår ganske klart af beretningen, at når boligministeren ikke gav denne oplysning, var det, fordi han dels umiddelbart og dels efter drøftelser med finansministeriets eksperter og finansministeren var kommet til det resultat, at staten ikke var bundet.

To forhold i skrivelsen af den 28. juni finder jeg det vigtigt at hæfte sig ved. For det første at udtrykket „endelig accept“ efter sammenhængen ikke var mere endeligt, end at det nærmere skulle defineres under videre forhandlinger, og for det andet, at der stedse var taget forbehold for finansudvalgets godkendelse af forudbetaling og depositum. Dette sidste havde under forhandlingerne med Rasmussen & Schiøtz været et så vigtigt spørgsmål, at man måtte gå ud fra, at forudbetalingen simpelt hen var en afgørende forudsætning for firmaet. Der var med andre ord i accepten taget forbehold på det punkt, man måtte anse for at være afgørende for firmaet, hvorfor man med god grund kunne gå ud fra, at staten ikke endeligt var bundet. Det må tillægges afgørende betydning, at finansministeriets embedsmænd ikke var i tvivl om denne sammenhæng: staten var ikke bundet, finansudvalget havde den endelige afgørelse.

Selve dette spørgsmål, om staten var bundet eller eventuelt havde pådraget sig et erstatningsansvar, ville jo kun nogen sinde kunne opklares, hvis der var kommet en

sag. Vi er i dag henvist til at gisne og gætte på, hvad højesteret muligvis ville være kommet til, hvis sagen havde været forelagt. Jeg tror ikke, men jeg må selvfølgelig indrømme, at det kun kan blive et trosspørgsmål, at staten på dette punkt havde pådraget sig et erstatningsansvar. Jeg finder det i hvert fald fuldt forståeligt, at boligministeren i sine overvejelser måtte komme til det resultat, at staten ikke var bundet, og derfor finder jeg heller ikke, at man kan påstå, at boligministeren burde have givet den oplysning, at embedsmændene i boligministeriet og finansministeriet ikke var enige. Men selv om man nu skulle komme til modsat resultat og hævde, at boligministeren skulle have givet denne oplysning, burde have gjort det. er der hermed intet sagt om selve ansvaret. For at et sådant kan gøres gældende, må der jo videre have været tale om, at der var handlet groft uagtsomt eller ligefrem med forsæt til at vildlede eller fortie. Ingen af delene kan efter min opfattelse med rette påstås, og slet ikke med nogen form for rimelighed, at det skulle være godtgjort.

Jeg finder det hævet over enhver tvivl, at boligministeren handlede ud fra en sikker overbevisning om, at staten ikke var bundet, og at det derfor heller ikke var nødvendigt at meddele finansudvalget noget om de overvejelser, der havde fundet sted. Og jeg vil godt minde om, at det, der er tale om, at boligministeren i givet fald skulle have meddelt, jo ikke var, at staten havde pådraget sig et erstatningsansvar, og heller ikke var, at staten var bundet, men at der eksisterede tvivl, og at der var embedsmænd, der var uenige. På basis af dette mener jeg ikke, det ville have været af væsentlig betydning for sagens videre behandling, om finansudvalget havde haft denne oplysning, hvilket måske er lidt provokerende, men jeg er overbevist om, at sagens udfald ikke var blevet et andet, selv om denne oplysning var viderebragt. Lokalerne skulle skaffes, så kilde-skatten kunne administreres.

Jeg vil gerne sige, at en af de ting, der gjorde denne sag sensationel, da den første gang dukkede op i avisoverskrifterne, var antydningerne af eller måske ligefrem forventningerne om, at der skjulte sig odiose eller misliebige forhold i den måde, kontakten var blevet formidlet på, ved hjælp af og bistand fra bl. a. en embedsmand i skatte-